arnold meijer

anti-colijn

hoofdkwartier ZWART FRONT OISTERWIJK

10 cent

arnold meijer

ANTI-COLIJN

(Rede uitgesproken op de vergadering in het Jaarbeursgebouw te Utrecht op 6 Februari 1937)

hoofdkwartier
zwart front - oisterwijk

Drie verschijnselen van het huidig stelsel zijn zoo onheilspellend, dat wij ons verplicht achten deze nader uiteen te zetten.

Ten eerste : de doelbewuste politiek van verpaupering van het Nederlandsche volk, met daaraan verbonden een zedelijke verwording. Ten tweede : de toenemende rechteloosheid, welke tot stelsel wordt verheven, en ten derde : een tyrannie, welke slechts met die van Alva vergeleken kan worden.

Het is onbegrijpelijk, dat het Nederlandsche volk een man als Colijn nog als Minister-President duldt. Het is onbegrijpelijk, dat men de dagbladen nog duldt, die dag in dag uit de „laus stultitiae", de lof der zotheid van Colijn uitkramen.

Het is onbegrijpelijk, dat men de politieke partijen trouw blijft, die zoo slaafsch het kabinet van den heer Colijn steunen. Wel heeft men er nu en dan tegen gesputterd, doch dit is slechts demagogie ten gehoore van de kiezers ; in werkelijkheid zijn zij zoo trouw aan Colijn als een geslagen hond.

Men ziet in hem blijkbaar de dictator, die de „eenheid der democratie" kan waarborgen.

Wij hebben het recht ons af te vragen „wat heeft deze dictator, of sterke man, geschraagd door vijf volgzame partijen, gepresteerd ?" Heeft hij de werkeloosheid opgelost of aanzienlijk verminderd ? Heeft hij de verregaande verproletariseering der massa gestuit ?

Niets van dat al. Integendeel, het tegenovergestelde is bereikt.

Bij den aanvang van het bewind van Colijn waren er 275.000 werkloozen en nu bijna 475.000. Met al zijn wetten, met al zijn vroom gekwezel, zijn dwangmaatregelen en de vele millioenen, die hem ter beschikking werden gesteld, heeft hij zoo gewerkt, dat er nog 200.000 werkeloozen bijge-

komen zijn. Twee honderd duizend vertwijfelden méér, waarvoor het leven geen maatschappelijken zin meer heeft. Twee honderd duizend, die hun arbeidskracht verlamd zien en die aan de willekeur van de ambtenarij ten prooi vallen; aan de in mindere of meerdere mate slechte steunnormen van de gemeentes, waar zij wonen.

En behalve de toename der werkloosheid met twee honderd duizend man, is onder het Christelijk bewind van Colijn ook de jeugdwerkloosheid op ontstellende wijze toegenomen. Er zijn 160.000 jeugd-werkeloozen, waarvan het grootste deel ontstaan is onder het bewind-Colijn.

Het gezag van den heer Colijn heeft dus slechts gestrekt, om van de drie honderd duizend oudere en jongere werkeloozen er nu meer dan zes honderd duizend te maken. Van zulk een man, met dergelijke prestaties, kan men slechts zeggen, dat hij onbekwaam en onbevoegd is en dat zijn prestaties misdadig zijn; dat hij daarom zoo spoedig mogelijk van het staatstooneel moet verdwijnen of genoodzaakt moet worden te verdwijnen.

Dit feit alleen is reeds voldoende, om de onwettigheid van zijn gezag aan te toonen en de rechtmatigheid van den persoon of de beweging, die den heer Colijn dwingt heen te gaan.

Professor Diepenhorst, die als promotor optrad, toen Colijn zijn doctorstitel honoris causa kreeg, zei „dat Colijn een duidelijk sprekend getuigenis heeft afgelegd van het meesterschap, waarmede hij de ingewikkelde vraagstukken van internationaal economisch belang beheerschte." (Mr. J. M. Fuchs. Colijn, blz. 27). Prof. Diepenhorst zegt zeer juist „vraagstukken van internationaal economisch belang". De internationale belangen, die dezelfde zijn als die van de geldmachten, van het Jodendom en van de Vrijmetselarij; deze heeft de heer Colijn ongetwijfeld op uitstekende wijze behartigd, maar dan ook met opoffering van de nationale, de Nederlandsche belangen.

Ofschoon het feit der sterk toenemende werkeloosheid onder het bewind van Colijn, een absolute veroordeeling van het politieke optreden van Colijn inhoudt, willen we toch

aan de hand van andere concrete feiten aantoonen, dat Colijn niet meer te dulden is, geen dag en geen uur.

In het jaar, dat Colijn zijn regeering begon, was er een belastbaar inkomen van drie milliard zes honderd zeven en vijftig millioen (f 3.657.000.000). Vier jaar later was dit gedaald tot twee milliard acht honderd acht en twintig millioen (f 2.828.000.000). Dus een verlies van acht honderd en negen en twintig millioen gulden (829 000.000).

Bezie de houding van Colijn ten opzichte van het platteland. Onder zijn bewind hebben we een landbouwcrisisregeling gekregen, die in één woord waanzinnig is. Iedere boer kan beter regelen en ordenen, dan het thans gebeurt onder het bewind van den heer Colijn.

Door de steunnormen worden van den Berg, Zwanenberg, kortom de machtigen, beschermd, terwijl de kleine boeren volkomen aan hun lot worden overgelaten. De boer zorgt voor de eerste levensmiddelen der natie en we moeten constateeren, dat, tengevolge van het crisisbeleid, de boer zelve te kort komt aan dekking, kleeding en zelve zijn goede producten moet afgeven om er ersatz voor in de plaats te krijgen. Het buitenland bijv. krijgt steeds meer van ons goedkoope boter, terwijl hier ten gevolge van den veel hoogeren prijs het boterverbruik sterk dalende is.

Neem de crisis-Varkenscentrale, die niet is in het belang van de varkensfokkers, maar wel in het belang van Zwanenberg en soortgenooten. Zwanenberg, wiens fabrieken zoo ongeveer op de flesch waren, maar die als Jood van het oude Verbond met den man van het nieuwe Verbond, Verschuur, zich dusdanig heeft weten te verstaan, dat beider toekomst zeker is gesteld.

Het zijn dit soort typen, die onder het bewind-Colijn geëerd en beloond worden. Verschuur met een opeenhooping van rendeerende functies, Zwanenberg door een benoeming tot directeur der Varkenscentrale en met orders, die zijn fabriek er boven op brachten ; en tot slot zien we, dat kortgeleden, Minister Gelissen, vergezeld van Jood Dr. Hirschfeld en de in landbouwzaken onbekwame directeur-generaal van Land-

bouw, Dr. v. Rhijn, naar Oss trok en daar vol schroom, den „heer" Zwanenberg bezochten om mededeeling te doen van zijn benoeming tot ridder van den Nederlandschen Leeuw. De Nederlandsche Leeuw kan niet meer klauwen, de Nederlandsche Leeuw is een schoothondje geworden, waar het internationale geldkapitaal en het Jodendom mee spelen. Aan ons de taak te zorgen, dat de Nederlandsche Leeuw, forsch en fier, weer klauwen kan en door geen Jood meer met zich laat spelen.

Het is om wraak roepend, te zien, hoe de boeren — en hier bedoel ik in het bijzonder de kleine boeren — volkomen in den steek worden gelaten ; hoe een man als Colijn alleen ziet naar internationale handels- en bankbelangen en niet begrijpt, dat de voorwaarde voor onze nationale onafhankelijkheid en de economische en moreele bloei van ons volk is een gezonde boerenstand. Het boterverbruik in Nederland bijv. is veel lager dan in alle omringende landen. Engeland, Duitschland en België liggen om ons heen. Het gemiddelde van het boterverbruik in die landen is 9,8 kg. per hoofd. In Nederland 5,7. Er is geen land, waar de Joodsche margarine-koningen zoozeer beschermd worden als hier.

Elken dag weerom kunt ge de klachten der kleine landbouwboeren, varkenshouders, pluimveehouders, tuinders en bloemenkweekers beluisteren.

De scheepvaart is voor ons land een groote factor van beteekenis. Op doelbewuste wijze moest er dus naar het behoud van onze historische beteekenis als zeevarende natie gestreefd worden. Maar we zien het tegendeel.

De liberale burgemeester van Rotterdam, Drooglever Fortuyn, verklaarde kortgeleden in de Rotterdamsche gemeenteraad, dat België een veel betere Clearing met Duitschland heeft als Nederland. Maar wij sturen dan ook Joden, zooals Hirschfeld, naar het land van Hitler.

En het gevolg hiervan voor de scheepvaart, hebt ge in de bladen kunnen lezen ; „hoe sommige directies besloten hebben haar schepen in het vervolg alleen Antwerpen te laten aanloopen en Rotterdam te passeeren."

De schippers hebben een vergeefsch beroep op Colijn gedaan. Zoo deden ook de visschers een vergeefsch beroep op Colijn ; zoo doen allen een tevergeefsch beroep, wanneer hun verlangens niet strooken met die van het internationale geldkapitaal. Alle landen beschermen het volks-inkomen ; Colijn intusschen blijft praten over vrijhandel. Denk aan het getreuzel op de Londensche Conferentie, aan Ouchy en nu aan de jongste uitvinding op dat gebied, Oslo.

Na vele onzer reserves noodeloos te hebben verspild, deed meneer Colijn ons de devaluatie ondergaan. Daarbij had hij ons volk alleen maar te zeggen, dat het bij zijn regeeringsfiasco vooral rustig moest blijven.

Wanneer wij naar de Nederlandsche Handelsbalans zien, zooals deze op 9 December ll. in de bladen werd afgedrukt, dan kunnen we constateeren, dat de invoer steeds stijgende is, terwijl er naar verhouding geen stijging is in de uitvoer. De uitvoer bedroeg van Januari tot December voor 666 millioen gulden, terwijl over hetzelfde tijdperk de invoer een waarde van 902 millioen guldens bedroeg.

Met deze kapitalistische, staatsabsolutistische politiek van den heer Colijn hangt samen een ontstellende groei der belastingen, welke verreweg het zwaarst op den man met het kleine inkomen drukken. Het zou een eisch zijn van verdeelende rechtvaardigheid, waaraan geen „christelijke" regeering, geen „christelijke" partijen en zeker niet een zoo op zijn „christelijkheid" prat gaand man als Colijn, zich kan onttrekken, indien het omgekeerd ware, maar Colijn spaart de groote bezitters, ten koste van de armen.

Abraham Kuyper ging eertijds prat op zijn „bescherming van de kleine luyden", maar dit ligt allerminst op den weg van den heer Colijn, sinds hij als spreker slechts optreedt voor de heeren van de Groote Club.

In ontstellende mate zijn de indirecte belastingen gestegen en deze drukken het zwaarst op de menschen met het kleine inkomen en op de armen. Wanneer op de levensbehoeften gemiddeld 40% indirecte „belastingen" drukken (omzetbelasting, crisisheffingen, accijnzen, enz.) dan betaalt iemand, die

vrijwel zijn geheele inkomen aan deze behoeften besteedt, zeker naar verhouding het grootste deel aan indirecte belastingen. Iemand met een groot inkomen betaalt slechts een zeer gering % van zijn inkomsten aan deze belasting. Bovendien heeft iemand, die meer verdient dan zijn directe levensbehoeften vragen, zich geen van deze noodzakelijke dingen te ontzeggen door de indirecte belasting en de daaruit voortvloeiende prijsverhooging, daar hij zich in zijn luxe-uitgaven beperken kan. Juist voor de armsten zou er, indien er door de opheffing der indirecte belastingen prijsdaling bewerkt zou worden in de eerste levensmiddelen, mogelijkheid zijn om voedzamer eten en betere qualiteit te koopen. Iedere verhooging der indirecte belastingen is door de minder koopkrachtigen, die zoo goed als hun geheele inkomsten aan eerste levensbehoeften besteden, betaald moeten worden met het zich ontzeggen van iets, wat levensnoodzaak voor hen was: met het koopen van slechtere kwaliteit, van surrogaten of zelfs met inkrimping van het toch al zoo karig toegemeten levens-noodzakelijke. Voor hen, die zich iets ruimer kunnen bewegen is dat niet het geval, daar deze konden inkrimpen in de niet strict noodzakelijke uitgaven.

Er zijn bovendien zoovele objecten, die niet rechtstreeks tot de eerste levensbehoeften van den mensch gerekend kunnen worden, maar die niettemin een te zware last op zeer breede lagen der bevolking leggen. Neem bijv. de belasting op benzine. Omwille van de instandhouding van het spoorwegverkeer, hetwelk jaarlijksch een tekort heeft van 40.000.000 wordt er op het autoverkeer een ondraaglijke last gelegd. Op iedere liter benzine van 13 cents wordt een belasting gelegd van 8 cents. Dit beteekent groot nadeel voor het vrachtvervoer, voor het personenvervoer per autobus of per auto.

En we sluiten ons volkomen aan bij hetgeen de laatste weken de Autokampioen schrijft (30-1-37): „Het is uiterst moeilijk zich te beheerschen bij het aanschouwen van de cumulatie van motor-vijandige verkeersmaatregelen, die onze tijd te zien geeft, want men vraagt zich af, waarom zij, die

onze verkeerspolitiek leiden, niet schijnen te kunnen inzien, dat daarmee groote volksbelangen worden opgeofferd.

Wij zien het motorverkeer kwijnen, wij zien allerlei maatregelen nemen, welke bewijzen, dat een breed inzicht in de verkeersbehoeften van het land ontbreekt.

Het motorverkeer wordt in de twintigste eeuw in het vrije Nederland door schromelijke overbelasting, door onderdrukkende maatregelen te voor en te na in zijn ontwikkeling bedreigd. En daarom zouden wij in onze taak te kort schieten, indien wij niet telkens opnieuw in de ure des gevaars een noodkreet lieten hooren!" „En met gróóte bitterheid denken wij thans terug aan de toezegging van de regeering bij de invoering der benzine-belasting, dat de heffing zou worden verlaagd als de prijs ging stijgen" (Id. 2-1-37)

Wanneer we de statistieken der belasting der laatste jaren vergelijken, zien we dat onder het roemrijke bewind van Colijn een scherpe stijging is over de geheele lijn.

In aflevering 9 van het Maandschrift voor het Centraal Bureau voor de Statistiek kan men lezen, hoe het aantal gemeenten, waar geen opcenten op de gemeentefondsbelasting rechtstreeks worden geheven, blijkens de inleiding tot deze publicatie gedaald is van 317 over 1931/32 tot 32 over 1935/36, terwijl het aantal gemeenten met het hoogst mogelijke aantal opcenten in dit tijdvak is gestegen van 30 tot 625.

De finantieel-economische wantoestand houdt onmiddellijk verband met de sociale wanorde van dit stelsel. Om een einde aan dezen chaos te maken, daarvoor moet men van zin zijn die organen te scheppen, welke ordening waarborgen. Vakvereenigingen van werkgevers en werknemers, niet verdeeld naar godsdienstige of politieke richting, die het recht zullen hebben gezamenlijk op hun terrein de belangen van de beroepsgroep te behartigen en te vertegenwoordigen, die uitsluitend het recht zullen hebben collectieve contracten af te sluiten voor de geheele beroepsgroep en die tevens zorgen, dat die instellingen tot stand komen, welke voor de sociale voorzieningen, voor de vakopleiding, voor hun groep noodzakelijk zijn. En vervolgens, opdat het algemeen belang tot

zijn recht kome, dat er een zoo nauw mogelijke band zij tusschen allen, die tot een bepaalden bedrijfstak behooren, dus corporaties op bedrijfsschappelijk terrein. De leiding, door organisch kiesrecht naar voren gekomen, zal de wetgevende, uitvoerende en rechtsprekende macht moeten hebben op het eigen terrein binnen het nationale kader. Maar dit is voor den liberaal Colijn, voor den man van de Industrieele Club, onverstaanbare taal. Iedere poging, iedere schijn van poging in deze richting, zal belet worden.

De belangen van de minst kapitaalkrachtigen zouden beschermd zijn tegen die van het internationale geldkapitaal.

Als gevolg van dit demoliberale stelsel onder dictatuur van Colijn, als gevolg van de verpauperingspolitiek van Colijn, kan het niet uitblijven, dat ons volk ook moreel verwordt. Het is goed ook in dezen eens te zien, wat de resultaten zijn van het bestuur van Colijn.

Dan zien we bijvoorbeeld, dat de gevangenis-bevolking sedert 1932 gestegen is met 74% ; dat het aantal door de jeugdigen gepleegde misdrijven geweldig toeneemt. Alleen in Amsterdam steeg het aantal gepleegde misdrijven van jongens tusschen 14 en 18 jaar van 144 per maand in 1933 tot 350 eind 1935. Het aantal fietsendiefstallen bijvoorbeeld, steeg in Amsterdam, in het verloop van één jaar tijds, van 1500 tot 7000.

Dit alles is gebeurd onder het bewind van Colijn. En wanneer we dit zien, is het dan niet treurig te zien, dat in de partijbladen en boeken Colijn hemelhoog verheven wordt? De man, die de oorzaak is van al dit leed, dat over ons land gebracht is, **viert iedere nederlaag als een overwinning** en wordt door de partijen, die allen mede schuld hebben aan het dulden van deze mislukking, om eigen standje schoon te wasschen, gestijfd in het waandenkbeeld van den would-be grooten staatsman, onlangs getooid met het grootkruis van den Nederlandschen Leeuw.

Er verschijnen biographieën van Colijn, waarin hij als een groot en als een beginselvast man wordt afgeschilderd. Zelf zou Colijn in een rede gezegd hebben: „dat hij en de zijnen

als anti-revolutionnairen, geen titel of jota van hun beginsel af doen." (Dr. J. C. Rullmann. Dr. H. Colijn, blz. 123).

Groen van Prinsterer, de grondlegger der anti-revolutionnaire beginselen, staat echter als aanklager tegen Colijn en zou Colijn de grootste verloochenaar der anti-revolutionnaire beginselen heeten. In 1848 zei Groen van Prinsterer: „Het pauperisme is de ergste kwaal. De gilden en corporaties zijn gevallen. De wegneming der natuurlijke banden tusschen werkbaas en werkman heeft de maatschappelijke banden verscheurd en loopt uit op de overmacht der rijken, verdeelt de samenleving in twee vijandelijke heerlegers en doet tallooze scharen van armen ontstaan."

Dit is een verwerping van Colijn, die de kapitalisten in het bedrijfsleven volkomen vrij laat en de armen onderdrukt.

De beginselvastheid van Colijn is een legende. **Niet hij, maar wij** zijn de voortzetters van de beste gedachten van den Staatsman Groen van Prinsterer; wij toch met onze gedachte van souvereiniteit in eigen kring tegenover het staatsabsolutisme van Colijn, wij met onzen corporatieven staat tegenover het verderfelijke liberalisme en internationalisme van Colijn. Wij, die de armen willen verheffen tegenover hem, die ze wil verdrukken; wij, die het leger zijn dat luisteren wil naar het geweten, dat God ons gaf tegenover hem, die met zijn vijf partijen het leger van den Mammon aanvoert.

Zooals het gaat met de levensbeschrijvingen in boeken, zoo gaat het met buitenlandsche en binnenlandsche artikelen in de pers. In de Engelsche bladen verschijnen artikelen, die ons geluk wenschen met zulk een staatsman. Waarschijnlijk bedoelden zij zich zelven geluk te wenschen met zulk een onbeduidend staatsman, waarbij hun eigen staat ongetwijfeld baat vindt; want het is de heer Colijn die ons Schip van Staat als een notedop doet hangen aan dat van Engeland.

In de binnenlandsche pers zagen we schreeuwende koppen, waarin stond, dat de devaluatie niet komen mocht. En toen dictator Colijn op een goeden dag opstond en wel de devaluatie doorvoerde, stond in diezelfde pers, dat dit toch zoo'n

voortreffelijke daad was van Colijn, dat heusch alles niet duurder wordt, dat zulks maar verbeelding van de huisvrouwen is en dat de waarden der effecten met bijna twee milliard gestegen is, dat de werkloosheid ophoudt, dat het dus verbeelding van de honderdduizenden is als ze gaan stempelen en dat we over het dieptepunt heen zijn ; iets wat Colijn reeds in een artikel van 31 Dec. 1932 schreef (Keesing, I, blz. 632).

Waar of niet waar, het doet er niet toe, als Colijn maar bejubeld wordt. De goegemeente denkt niet na, hoe deze Minister-President, die eind 1932 het dieptepunt der crisis overschreden achtte, zichzelf heeft gevonnisd, als wij dan ruim 4 jaar later moeten constateeren, dat ondanks dit dieptepunt in 1932, hij nog maar eens het getal werkloozen heeft verdubbeld. Neen waarlijk, de goegemeente denkt niet na, dat deze effectenwinst van bijna twee milliard, doodeenvoudig een vermogensverschuiving is, zonder zedelijken grond.

Het Byzantinisme jegens deze beginsellooze, onkundige en onverantwoordelijke figuur neemt ontstellende vormen aan. En niet alleen het Byzantinisme, maar ook de onverantwoordelijke wijze, waarop de indirecte propaganda voor Colijn wordt gefinancierd. Nederland moet, koste wat het koste, van de onfeilbaarheid en de voortreffelijkheid van dit kabinet doordrongen worden. En als niemand dat wil betalen, moet de staat dat maar doen.

En zoo gebeurde het, dat Minister Slingenberg voor de radio een boekbespreking moest houden. Het ging over het boek : „het werkende land" door Mr. W. J. van Balen. Dit schitterend uitgegeven boek kostte maar *f* 2.50 en er stonden zeer veel platen in.

Inderdaad is het een boek met veel platen, dat zeer luxueus is uitgegeven en dat normaal 7 of 8 gulden zou kosten. Men heeft het voor dezen goedkoopen prijs kunnen geven, omdat het dubbel en dwars door de regeering Colijn tot meerdere eer en glorie van zichzelve gesubsidieerd is. **Daar komt nog bij, dat de regeering voornemens is, er een film van te maken.** Nog meer als in het boek zelve, zal men naar den trant der communisten, een paradijs suggereeren nl., dat Nederland in

werkelijkheid een gelukkig werkend land zou zijn. **Op geld wordt niet gekeken. Het is een deel van de verkiezingsactie der Heeren, welke op kosten van den Staat wordt uitgevoerd.**

De liberale ideëen van den heer Colijn zijn er in prettige vorm in verwerkt. Er wordt gesproken over het economische evenwicht, dat hersteld moet worden (blz. 15) over een door het vrije ruilverkeer natuurlijk bepaalde arbeidsverdeeling (blz. 30) over een verwerping van planmatige economie en autarkie (blz. 31) over een spoedig verhoopt vrij ruilverkeer, zonder welke de werkeloosheid niet kan worden opgelost (blz. 32). Kortom het verderfelijk liberalisme wordt ons in mooie woorden en nog mooiere platen voorgetooverd op een wijze, waaraan het Bolsjewistisch Rusland nog een voorbeeld zou kunnen nemen. **Wij wachten op de subsidie van de regeering van film en boek, benevens de spreekbeurt voor de radio, om onze weergave van „het werkelooze land" te kunen lanceeren.** Wij beloven, dat deze even waarheidsgetrouw zal zijn, als dit regeeringsboek leugenachtig en bedriegelijk is.

Wij zullen dan de armelijke interieurs van woningen laten zien, de ondervoeding van kinderen, kortom de armoede bij honderd-duizenden.

Dezer dagen informeerden wij naar de inkomsten van enkele kameraden in een stad.

Enkele cijfers zal ik U geven om te doen zien in welk gelukkig werkend land we onder het walgelijk bestuur van Colijn leven.

Een kameraad, gehuwd en 2 kinderen hebbend, ontvangt aan rijkssteun *f* 10.— per week. Hiervan moet af: *f* 3.75 voor huishuur, en voor levensverzekering 74 ct.; dan blijft dus over *f* 5.51.

Hiervan moeten af : waterleiding, courant, gas, zeep, vuur, Wanneer we hiervoor gezamenlijk *f* 1.51 per week rekenen, is dit zeker laag. Maar dit aanvaardend als voldoende, blijft er voor man, vrouw en 2 kinderen zegge en schrijve *f* 4.00 per week over. Hiervan moet men dus leven. Brood, boter, koffie, thee, suiker, vet, aardappelen, groenten, melk, moeten

voor 7 dagen van deze ƒ 4.00 gekocht worden. Over aankoop van kleeding, dekking, enz. zullen we maar niet praten. Ondergoed was er jaren niet meer gekocht. De vader had voor 2 jaar terug een 2e hands-pak van de Vincentiusvereeniging gekregen. De kinderen liggen 's nachts met jassen toegedekt.

Deze kameraad werd wegens reorganisatie van het trambedrijf, zonder eenige geldelijke vergoeding ontslagen met 100 anderen, waarvan er bij waren, die 40 dienstjaren hadden. De directeur van deze tramweg-maatschappij daarentegen werd voor zijn ontslag rijkelijk schadeloos gesteld.

Een ander heeft geen steun, doch verdient op een fabriek ƒ 6.38 à ƒ 7.—. Hiervan moet hij met zijn vrouw leven. In geen 4 jaar is een nieuw kleedingstuk gekocht.

Een ander, getrouwd en 3 kinderen hebbend, ontvangt aan rijkssteun ƒ 12.17, kinder-toeslag inbegrepen. Huishuur is ƒ 3.60; aan fondsen 37 ct. Na aftrek van waterleiding, zeep, courant, vuur, hetwelk we op ƒ 1.60 rekenen, blijft er over voor 5 personen : ƒ 6.60 om brood, etc. te koopen. En ook hier zullen we over kleeding en dekking maar niet praten.

Op het platteland is het nog schrikbarender.

Zoo kunnen we doorgaan met feiten te geven, hoe heerlijk het is te leven onder Colijn.

Colijn mag nooit of te nimmer meer Minister worden in de korte spanne tijds, dat Zwart Front het staatsapparaat nog niet zal bezitten. Dit moet tot elken prijs voorkomen worden, omdat een voortgezet bewind van den heer Colijn den armen nog meer zal treïteren en sarren, ons allen in nog grootere armoede zal doen wegzinken, zoodat velen niet meer de wilskracht zullen hebben zich te verzetten tegen de tyrannie van dit stelsel.

Iedere regeering in dit demo-liberale-stelsel zal min of meer dit tot gevolg hebben, maar Colijn is in zulke hooge mate de man van de „Captains of Industrie", dat hij met grooter vaart en meer brutaliteit dan ieder ander de volksmassa zal opofferen ten gunste van instellingen als die van Zwanenberg, de Unilever en Philips.

OOK ANDEREN ALS MINISTER OPTREDEND ZULLEN ONS IN DEZELFDE RICHTING VOEREN, MAAR DIT ZIJN SLAPPE REACTIONNAIREN, DIE WEGGEBLAZEN EN WEGGEBEZEMD KUNNEN WORDEN. MAAR COLIJN IS EEN HARDE REACTIONNAIR MET EEN HART VAN STEEN, DIE MEENT, DAT NEDERLAND VOOR DE RIJKEN EN DE GROOT-ONDERNEMERS IS EN DIE EEN DERGELIJKE BRUTALITEIT BEZIT, DAT HIJ NOCH DOOR HET MANNHEIMER-SCHANDAAL, NOCH DOOR HET SCHANDAAL VAN JUFFROUW SCHULTZE WEG TE KRIJGEN IS EN DIE HET VOLK OMKLEMT, TOTDAT HET LEVEN ERUIT IS EN BIJNA ALLEN IN HET GELID STAAN VAN DE WERKVERSCHAFFING OF HET STEMPEL-LOKAAL EN DOOR MIDDEL VAN DE STEUNTOELAGE KUNNEN WORDEN GETYRANNISEERD. DAAROM ONDER IEDERE OMSTANDIGHEID: „VOOR ALTIJD WEG MET COLIJN!"

⁂

Het tweede punt dat hier behandeld moet worden is de rechtsverkrachting van het huidig systeem.

De overheid heeft recht te doen, zonder aanzien des persoons. En wij ontkennen, dat zulks thans nog geschiedt.

Theoretisch heet het, dat de rechtsprekende macht onafhankelijk is van de wetgevende en de uitvoerende. Het is een beginsel, hetwelk wij fout achten, omdat het bij de huidige omstandigheden aan goed en kwaad evenveel ruimte laat, zoodat het kwaad het altijd wint, gelijk de Dageraads-infectie's, de A.J.C.-verwildering, het openlijk bevorderde Neo-Malthusianisme, de verbroedering van alle partijen met de vrijmetselarij, om maar eenige voorbeelden te noemen, ons leeren.

Maar dat neemt niet weg, dat de democratie, eenmaal dit beginsel aanvaard hebbend, er zich ook aan heeft te houden of plaats te maken heeft voor ons.

We hebben het ondervonden, hoe sommige burgemeesters, commissarissen van politie, officieren van justitie en daaraan ondergeschikte ambtenaren, in plaats van de orde zonder meer te handhaven, willekeurig de orde zoo opvatten als het hen het beste past om Zwart Front te vervolgen. **In plaats van strafbare feiten op te sporen, doen ze slechts alsof ze zulke feiten willen opsporen, met als eenigst doel, er mede te bereiken, dat voor dit regiem ongunstige publicatie's onderdrukt worden.**

Slechts enkele feiten noem ik U.

Toen wij voor Prinsjesdag 1935 reeds lang tevoren een groote openbare vergadering georganiseerd hadden, werden de sprekers van die vergadering, bij het binnenkomen van Den Haag gearresteerd en ons een bevel voorgelegd van den Burgemeester, dat wij wegens gevaar voor de openbare orde dien dag uit Den Haag verbannen werden.

Tegen zulk een willekeur en onrecht bestaat in dit stelsel geen hooger beroep! Handig was het van den burgemeester, niet veertien dagen tevoren, maar juist dien ochtend dit bevel uit te vaardigen. Van nog meer handigheid getuigde zijn beleid, toen hij door zijn agenten, de ordelijk loopende, naar de stoet van de Koningin zich begevende Zwart-Fronters, uit elkaar liet rammelen.

Openbare orde beteekende hier niets anders, dan dat men naar willekeur de Zwart-Fronters uit elkaar kan slaan.

Eenzelfde opvatting hebben de Burgemeester en de Commissaris van Politie te Arnhem, waar, volkomen indruischend tegen de Grondwet, Zwart Front niet mocht colporteeren, maar „Volk en Vaderland", „Vrijheid, Arbeid, Brood" en „Rusland van heden" wel.

Integendeel de politie vond het uitstekend, dat de roode bende tegen de Zwart Fronters inging, en dat er geen dooden zijn gevallen, doch slechts enkele kameraden ernstig gewond zijn, is werkelijk niet te danken aan de politie. Wel is het haar schuld, dat Zwart Front nergens een vergaderzaal kan krijgen, want alle zaalverhuurders zijn gewaarschuwd, dat

het met hen mis zal loopen, wanneer ze Zwart Front laten vergaderen.

Dan verschijnen begin 1936 onze publicaties over Mannheimer, die er zich op beroept, vriend van Colijn te zijn.

Wij herinneren er aan, hoe tengevolge van onze streng gedocumenteerde artikelen over Dr. Mannheimer, een inval met 9 politie-functionarissen, waarbij de officier van Justitie en de rechter-commissaris en de Luitenant der Kon. Maréchaussée op ons Hoofdkwartier werd gedaan, de ledenlijst werd opgeëischt — zij het ook tevergeefs — alle vertrekken doorzocht werden, kasten, pamfletten en boeken in beslag werden genomen.

Wij herinneren er aan, hoe de persen van de drukkerij verzegeld werden en het deze heeren van de „rechtvaardigheid" volkomen koud liet of het bedrijf ontwricht werd en een huisvader met 6 kinderen groote schade werd berokkend.

Wij herinneren er aan, hoe we verplicht waren onze bladen in België te laten drukken, hetgeen ons honderden guldens extra kosten heeft gebracht.

Wij herinneren er aan, hoe tot 9 maal toe onze bladen ter eere van den bankier Mannheimer in beslag werden genomen, hoe onze colporteurs over het geheele land gearresteerd en gesard zijn en zij wederrechtelijk minstens gedurende een gezamenlijk totaal van 1500 uren werden vastgehouden.

Wij herinneren er aan, hoe aangaande de kwestie Mannheimer in Januari 1936 tegen den Leider van Zwart Front zegge en schrijve 9 processen-verbaal (en tegenover andere Zwartfronters zeker een 100-tal) zijn opgemaakt, doch dat tot heden, d.w.z. 13 maanden later, nog geen enkel van die processen doorgang heeft gevonden en ook in de toekomst geen doorgang zal vinden... tenzij het Nederlandsche volk zorgt, dat Zwart Front wint dan zal er zorg voor worden gedragen, dat deze processen-verbaal wel doorgang vinden, maar dan met Mannheimer, Colijn en v. Schaik als beschuldigden en de schrijver van deze brochure als aanklager.

Wij herinneren er aan, hoe hetzelfde spel door onze machthebbers gespeeld werd, toen wij de verhoudingen tusschen

Colijn en Anny Schultze aan de kaak stelden.

Deze juffrouw werd op het ministerie ontvangen en daar werd aan haar, vergezeld van haar advocaat, blijkbaar onder pressie, een douceurtje gegeven van ƒ 15.000.—. Het is niet een particuliere aangelegenheid van Colijn alleen, wanneer we moeten constateeren dat deze juffrouw uit de kring stamt van Mannheimer; kijk, dan wordt het een zaak, welke ons volk aangaat. Wij publiceerden de feiten; in beslagname en arrestatie volgden; processen-verbaal werden in Mei l.l. opgemaakt, doch tot heden werd er over gezwegen...

Wij herinneren aan onze publicaties over de R.K. Steenfabrieksarbeidersbond, waarin aangetoond werd, dat met medeweten van Mr. v. Schaik, de heer Zantvoort na ƒ 60.000.— aan de kas ontstolen te hebben, zonder eenige vervolging naar Ned. Indië kon vertrekken.

De officier van justitie vervolgde mij wegens smaadschrift, subsidiair beleediging.

Welnu, toen de bewijsstukken werden getoond, vond de Rechtbank plotseling, dat aan minister van Schaik heelemaal niets ten laste was gelegd, maar dat alleen beleediging had plaats gehad, want bij dit laatste feit wordt men niet tot het bewijs der waarheid toegelaten.

Welnu, de Rechtbank te Breda heeft uitgemaakt, dat ik niets miszeg, wanneer ik hier herhaal, dat minister van Schaik een diefstal van ƒ 60.000 sanctionneerde, want ik zou hem in dezen niets ten laste hebben gelegd, en geen feiten hebben genoemd.

Goed, laten we het dan nog eens probeeren:

Ik, Arnold Meyer, Leider van Zwart Front, leg Minister van Schaik ten laste dat hij intertijd een diefstal van ZESTIGDUIZEND GULDEN sanctionneerde.

Misschien krijg ik dan nu tenminste een vervolging wegens smaad, waarbij ik de waarheid van mijn woorden voor de rechtbank kan bewijzen.

Gij allen zijt er getuige van, dat ik van Schaik niet beleedigd heb, zoodat dit achteruitgangetje door de justitie niet kan worden gebezigd om het bewijs der waarheid te ontgaan.

De middelen ten behoeve van de vervolging werden onophoudelijk misbruikt om brutaal-weg de waarheid te onderdrukken, maar van den anderen kant strekt al het bewijsmateriaal, dat door ons werd aangedragen, zooals bijv. in de zaak-Mannheimer niet zoover om een strafvervolging tegen Mannheimer in te stellen of zelfs om een instructie tegen hem te openen.

Het heet dan, dat het materiaal niet voldoende is, doch in werkelijkheid is het louter en alleen omdat men den rijken vriend van Dr. de Vlugt, Dr. v. Aalst, Dr. Polak en Dr. Colijn en van zoovele anderen niet durft te treffen.

Men wil niet vervolgen een Hamburger, vanwege Mr. Asser en Dr. Posthuma, ex-minister de Vegt en ex-minister Donner. Zoo ook niet een Dr. Kroller en een van 't Sant.

Kortom, de meerderheid der partijen, het zgn. wetgevende gezag, usurpeert langs een of ander accoord het uitvoerend gezag en dit uitvoerend gezag maakt zich van de rechtssfeer meester, die aan het handhaven der openbare orde nu eenmaal verbonden is.

In de afgeloopen 4 jaren waren het de R.K. Staatspartij, de Anti-Rev. partij, de Christ. Hist. partij, de Vrijheidsbond en de Vrijzinnig democraten, die het met elkander eens zijn geworden. Dit beteekende een accoord tusschen Colijn, v. Schaik, Slotemaker, Oud en Lith de Jeude.

Het departement van Justitie, Binnenlandsche Zaken en desnoods Finantiën maakt nu practisch uit, wat recht is, zoolang de zaak nog niet tot de Rechtbank toe is en zuigt de rechtssfeer op ten gunste van het gezamenlijke belang en ten koste van den gemeenschappelijken vijand Zwart Front.

Deze machthebbers beweren met een schijnheilig gezicht, dat we toch zoo gelukkig in een rechtsstaat leven in tegenstelling van een door hen uitgevonden machtsstaat van Zwart Front.

In werkelijkheid wil Zwart Front den rechtsstaat en vertegenwoordigen de potentaten van dit stelsel den machtsstaat, het staats-absolutisme, de dictatuur, de tyrannie.

Dit brengt mij tot het derde punt, wat ik wilde behandelen. Het recht is hier de slavin van kongsie's geworden.

Thans is het recht de reflex geworden van de combinatie v. Schaik-Colijn, morgen wellicht van Schaik-Alberda, of weet ik wie. Het thans heerschende recht is dus recht tegen ons, kameraden, het recht der democratie is slechts het middel om te pogen Zwart Front te vernietigen. Maar wij laten ons niet ter neer slaan. Nooit... en nimmer!

Wij laten ons niet remmen en het is ook om deze reden, dat wij onze maatregelen hebben genomen om de potentaten van dit stelsel te treffen.

Het derde punt, wat ik behandelen wilde, is, zooals uit het vooraf gezegde opgemaakt kan worden, de tyrannie der democratie.

Van werkelijke democratie is geen sprake. De verkrachters der democratie zijn de democraten zelf. Zij, die profiteeren van de democratie, hebben een dictatuur op naam der democratie gebracht, een dictatuur, die niet beheerscht wordt door het recht en niet in het volk verankerd is, doch die door de belangen van een toevallige kliek beheerscht wordt. De ambtenaren-verboden waren niet tegen de marxisten bedoeld, gelijk blijkt uit het feit, dat de marxistische Professor van Gelderen niet alleen zijn hooge functie mocht behouden, maar daarbij blijkbaar het bijzonder vertrouwen van den heer Colijn genoot. Zelfs een communistische referendaris mocht op het ministerie blijven! Toen men Colijn het aanblijven van v. Gelderen verweet, zei Colijn „Ik vind het niet prettig, maar de man is zoo ongelooflijk knap" en toen men hem het aanblijven van den communist verweet, antwoordde hij: „Hij heeft een briefje geschreven, hij heeft bedankt."

De tyrannie der democratie, we hebben ze leeren kennen bij de censuur op Zwart Front, is volkomen in strijd met de Grondwet.

De tyrannie der democratie hebben we leeren kennen bij de eveneens met de Grondwet in strijd zijnde verandering der kieswet. De geëischte evenredigheid wordt verkracht tot

het om niet wegschenken van twee zetels aan de R.K. Staatspartij en een aan de S.D.A.P.

Maar dit was voor de tyrannen der democratie nog niet voldoende.

Zoo wilden zij alles beneden de drie zetels wegdrijven, ten voordeele van de groote partijen. Straks maken de democraten een voorstel, dat elke partij, met minder dan 10 leden, niet in het Parlement vertegenwoordigd mag zijn.

„Majesteitsschennis breekt privilege" zei Alva. Colijn zegt het hem na en bedoelt dan majesteitsschennis van de groote partijen, die de kliek uitmaken. Men wil wering van revolutionnaire vertegenwoordigers, daaronder dan niet te verstaan Marxisten van het karakter van Kolthof en van Gelderen.

Dit is het uitgelezen middel om de tyrannie der democraten te consolideeren. Vandaag deze om hals gebracht, morgen weer anderen. overmorgen ..... Kortom volgens het procédé van den tyran Stalin, die ook alles om zich heen weghakt, tot hij slechts met zijn bentgenooten over blijft.

Daartegen hebben wij ons te verzetten. De aanslagen, die de tyrannen der democratie voor een aanstaande volledige slavernij van het Nederlandsche volk willen plegen, moeten verhinderd worden.

Wij staan alleen. Zij, die in de Mannheimer-kwestie nog iets in de Kamer hebben ondernomen, durfden Zwart Front niet te noemen en de bekende N.S.B. afgevaardigde, Mr. v. Vessem, miste zijn trein !

Trouwens, wij willen alleen zijn, wij willen den strijd alleen strijden. Wij, Groot-Nederlanders, wij hebben niets te maken met een klein-Hollandsche N.S.B. Wij, die sociale rechtvaardigheid willen, wij willen niets weten van een door het groot-kapitaal gesteunde N.S.B., waar zelfs immoreele individuën geduld worden om hun geld.

Wij willen niets weten van een dwaze rassenleer of van N.S.B.-kerkdiensten, zooals er in Amsterdam worden gehouden, waar door Ds. v. Duyl reeds tusschen de leer van Christus en de Germaansche rassenzwijmelarij verband wordt gelegd.

Wij willen niets weten van een N.S.B., die Joden en Vrijmetselaars opneemt.

Wij willen niets weten van een beweging, die op geen enkel principieel punt een vaste meening er op na blijkt te houden.

Wij willen niets weten van haar lafheid, slapheid, tamheid en schijnheiligheid. Beluister slechts den onzin, welke de heeren uit de N.S.B. in de Eerste Kamer verkocht hebben.

Wij zullen onzen eigen weg gaan en voor zoover er nog niet verknoeide personen in de karakterlooze N.S.B. zijn, zullen deze onzen koers hebben te volgen, onze beginselen en onze discipline.

**
*

Gezien de verpauperingspolitiek van Colijn, waar tegenover geen fel-aanklagend Openbaar Ministerie bestaat, tenzij Zwart Front,

gezien de rechtsverkrachting, welke tot heden ten opzichte van Zwart Front werd gepleegd welke erger zal worden en waartegen zich geen stem verheft, tenzij wij onze stem verheffen,

gezien het groeiende Staats-absolutisme van de huidige democratie, welke doelbewust op een dictatuur van tyrannen aanstuurt, ver verwijderd van de wet van God en gebod, zooals wij die leeren kennen uit de natuur der dingen en uit Christelijke levens-overtuiging,

gezien de onnationale, anti-sociale, anti-christelijke, Slaafsch-Duitsche . ˙ . N.S.B., welke een gevaar is voor ons land en die wij tegen onzen wil hebben gesteund, door dat tienduizenden sympathisanten van Zwart Front, welke niet gebonden zijn aan de discipline van Zwart Front, zich bij de Provinciale verkiezingen niet van stemmen hebben onthouden, maar op de slappe, lauwe, legale, beginsellooze N.S.B. hebben gestemd,

besluit ik,

1e Dat Zwart Front aan de verkiezingen van dit jaar zal meedoen. Vanaf 1 Maart tot en met de verkie-

zingen zal Zwart Front sterker dan ooit zijn gemobiliseerd.

2e Dat onder iedere omstandigheid Grondwetswijziging moet worden verworpen en dat hierop in de eerste plaats de aandacht gevestigd moet zijn.

3e Dat door de Zwart Fronters meer dan tot heden de verarmingspolitiek van de thans aan het bewind zijnde partijen, benevens die van de S.D.A.P., moet worden uiteengezet.

4e Dat steeds en voortdurend gewezen worde op de groote beginsel-verschillen tusschen N.S.B. en Zwart Front en dat men vooral doe inzien, dat Zwart Front vast houdt aan beginselen, terwijl de N.S.B. de huik naar den wind hangt.

5e Dat beklemtoond wordt dat Zwart Front geen Italiaansche en geen Duitsche beweging is, maar een onvervalscht Nederlandsche.

6e Dat wij niet met een apart verkiezings-programma uitkomen, zooals de verschillende politieke partijen, die van alles belooven en er dan aan toevoegen „kies mij en ik zal alle dagen zoet zijn".

7e Dat deze actie valt onder het bepaalde in „Wat wil Zwart Front", waar op blz. 45-46 staat: „wij zijn revolutionnairen, omdat wij weten, dat het zuiver nationaal en christelijk is, vast te houden aan de woorden „opstand is gewettigd, waar het gezag nalatig is". Revolutionnairen zijn wij van geest, gemoed en wil. En revolutionnair is en zal zijn onze wijze van optreden en voortgaan. Wanneer wij met een verkiezing mede zouden doen, dan zou dat niet zijn om met 50 plus 1 zetel den Staat te veroveren, doch slechts als een middel van propaganda. Langs parlementairen weg is hier het doel niet te bereiken, het kan hoogstens een van de hulpmiddelen zijn. Wanneer wij ons niet met eenigerlei verkiezing ophouden, dan is dit óf omdat de revolutionnaire geestesgesteldheid niet voldoende gegroeid is en wij vreezen moeten, dat ze door

> verkiezingspartijen teloor gaat, óf omdat de voordeelen van deelname niet opwegen tegen de nadeelen."
> We zijn geen democraten; we zijn Zwart Fronters.
> Zelfs de schijn van demagogie moeten we vermijden.
> We hebben een beginsel-programma, waaraan alle leden, dus ook ik, gebonden zijn
> Maar om dit te bereiken, weten we, dat de voorwaarde daarvoor is : „opruiming van het parlement" en „de Storm op den Staat".
> Over het al dan niet voortbestaan van het Parlement kunnen we niet discussieeren. We kunnen het alleen maar ondergraven en verpletteren. Eerst zóó, en zóó alleen, kunnen we onze beginselen tot werkelijkheid brengen.

Nooit en te nimmer kan er dus sprake zijn van meedoen aan de verkiezingen, om hierdoor de macht te veroveren. Zulk een methode zou óf volksverlakkerij zijn óf ten koste van de beginselen gaan.

Er is slechts sprake van, thans de gelegenheid te verkrijgen, de tyrannie der democratie en de lafheid der N.S.B. te bestrijden, benevens een ondergeschikt doel te bereiken : verwerping der Grondwetsherziening, teneinde de democratie van toename harer machtsinstrumenten te berooven en voorts om in het Parlement een nieuwe gelegenheid tot propaganda voor onze ideeën te hebben, waardoor we over de koppen van de parlementsleden heen het volk kunnen bereiken en ons ten slotte op deze wijze het parlementair-democratisch systeem te kunnen ondergraven. Ons einddoel, de verovering van den Staat en de macht in den Staat is niet langs parlementairen weg te bereiken. De geheele verkiezingsactie is voor ons dus slechts een aanvullend middel, om het gezag der partijen en bonzen te ontwrichten, opdat de weerstand, door ons te overwinnen, zwakker zij.

Het is dus slechts een klein hulpmiddel bij de groote taak, die het Zwarte Front te vervullen heeft : ons volk te ontworstelen aan de tyrannie van dit stelsel en te brengen tot een **ordelijk, rechtvaardig en fier Nederland.**

